

[Erna Sørensen.]

til Enighed om den Ordning, at den private Læge ligeledes for offentlig Regning kan behandle de Patienter, som søger ham for Behandling af Kønssygdomme, ligesom han kan ordinere den Medicin, Patienten skal have, for offentlig Regning.

Jeg er enig med det ærede Medlem Fru Elin Appel i, at vi maaske skal ændre Lovforslagets § 9, Stk. 2, og § 10, Stk. 2, saaledes at Regelen bliver, at Lægen, baade for Patienter under 15 Aar og for Patienter mellem 15 og 18 Aar, faar en Pligt til at meddele den, der har Forældremyndigheden, hvorledes det er fat, og hvilke Instruksur Patienten har faaet. Jeg synes, det maa være en *Pligt* for Lægen at gøre dette, idet det ofte vil være saaledes, at de paagældende Børn — som man maaske maa have Lov at kalde dem — er borte fra Hjemmet og Forældrene overhovedet ikke kender til deres Meriter; hvis Forældrene bliver gjort bekendt med Tilfældene, kan Børnene maaske komme hjem og igen komme paa ret Køl. At overlade det til Lægen, om han vil bryde sin Tavshedspligt og tale i Henhold til Reglerne i § 10, Stk. 2, synes jeg er en for vilkaarlig Afgørelse af et saa vigtigt Spørgsmaal.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til villig Behandling i det høje Ting.

Petra Petersen: Da mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Mogens Fog, har faaet Forfald paa Grund af Sygdom, skal jeg ganske kort tilsige mit Partis Støtte til Gennemførelsen af Lovforslaget.

Det rummer bl. a. den Fordel fremfor Oktoberloven, at der gennem § 11 gives større Adgang til at opspore Smittekilderne. Forhaabentlig vil det betyde, at den store Stigning i Antallet af Kønssygdomme, som Krigen medførte, hurtigt bringes til Ophør, saa de efterhaanden kan blive udryddet i vort Samfund.

Men der er i denne Forbindelse et enkelt Punkt, jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa. Loven vil medføre, at Politiets Medvirken bliver nødvendig i langt højere Grad end før. Nu saa vi gerne, om der i større Byer aabnedes Mulighed for Ansættelse af Socialhjælpere, som kunde deltage i Smittekildeopsporingen. Dels vil de i højere Grad end Betjente kunne specialisere sig paa dette Felt, dels vil de kunne optræde mere diskret, hvilket ikke alene er et rimeligt Hensyn til de eftersporede, men ogsaa giver bedre Mulighed for at trænge til Bunds i Forholdene. I Aarhus skal man have de

bedste Erfaringer med en mandlig Socialhjælper, og jeg anbefaler, at Udvalget søger nærmere Oplysninger herom.

Denne Lov angaar først og fremmest helbredende Foranstaltninger. Der er tillige Bestemmelser om Straffe for at søge Erhverv ved Utugt o. s. v., som ogsaa har deres store Betydning for Forebyggelsen af Udbredelsen af disse Sygdomme. Naar nu de helbredsmæssige Bestemmelser er blevet revideret, burde Turen komme til de strafferetlige; de trænger i mindst lige saa høj Grad til Revision. Den nuværende Form med Bøder og Hæfte og derefter ubestemt Tvangsarbejde og Anbringelse paa Aandsvageanstalt virker ofte i høj Grad utilfredsstillende, og jeg vil haabe, at man, naar nu Spørgsmaalet er naaet frem, ogsaa vil finde Lejlighed til at faa disse Bestemmelser undersøgt og revideret.

Kristian Nygaard: Den Lovgivning, som vi her beskæftiger os med, er et Led i en aarhundredlang Bekæmpelse af de mest udbredte og bedst kendte Sygdomme, Syfilis og Gonnorré. I den røde Betænkning, som er omdelt paa Medlemmernes Pladser angaaende Revisionen af den saakaldte Oktoberlov af 1906 om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte, findes der adskillige fortræffelige, men tillige ganske forfærdende Oplysninger om disse Sygdommes Indflydelse og Udbredelse herhjemme i de sidste Aarhundreder.

Til at begynde med var Behandlingen, jeg havde nær sagt naturligvis væsentlig overladt til Kvaksalvere, og det skulde ikke gøre Forholdene bedre for Patienterne. Siden — oplyses det i Betænkningen — foranledigede i Aaret 1757 Præsten i Vissenbjerg paa Fyn, at Stiftsbefalingsmanden og Biskoppen i Odense gjorde Kancelliet her i København opmærksom paa, at en meget ondartet Epidemi herskede i Vissenbjergegnen. Disse Oplysninger maa imidlertid ikke have gjort særlig stærkt Indtryk paa rette Sted; først da Klagen 16 Aar senere, i 1773, i meget alvorlige Udtryk blev gentaget af en Hr. Fysikus Eickel, blev der antaget 2 Kirurger til at behandle de angrebne.

Omkostningerne blev dengang lignet paa Amternes Hartkorn. Disse foreløbige Bestemmelser blev den 17. April 1782 afløst af den første Epidemilov. Ved en Bestemmelse af 2. Juli 1790 blev det fastslaaet, at alle Almuens Folk — altsaa ikke den danske Befolkning, men Almuens Folk —, der led af venerisk Sygdom, skulde, hvad enten de var rige eller fattige, nyde fri Kur af den i Distriktet ansatte Kirurg.